

kaarlighed. Man vilde den Gang efter Forslagets § 32, som omhandler Ertternest, have faaet en ny Bestemmelse indført i den militære Straffelov, hvorefter Enhver, der var straffet i sin Tjenestetid ud over 5 Dage, vilde være kommen til at ligge ligesaa lang Tid til Ertterneste, som han havde siddet fængslet i sin Tjenestetid. Jeg gjør udtrykkelig opmærksom paa, at det vilde have været en ny Bestemmelse, en Del af den Pris, for hvilken man vilde have kjøbt Affattelsen af de legemlige Straffe. Denne Bestemmelse vilde have medført, at alle de sletteste og slettere Elementer i Hæren ikke alene vilde være blevene fastholdte ved Hæren for hele deres Tjenestetid, men endnu yderligere ud over deres Tjenestetid, og være fastholdte saa meget længere, som de i Virkeligheden maatte anerkendes for at være farlige Elementer i Hæren, farlige med Hensyn til den Smitte, som de lettelig kunde udbrede mellem deres Kammerater. Dette var de to store Hovedpunkter i Forhandlingen sidst, forsaavidt den dreiede sig om Bestemmelsen af de Strafarter, man vilde gjøre anvendelige for Krigsmagten. Jeg gaar videre. Blandt de Punkter, som man under den daværende Forhandling havde lagt særlig Vægt paa, og som i Betænkningen ere fremstillede som Punkter af Vægt, — det er forøvrigt temmelig vilkaarligt, hvilke Punkter man har fremdraget, thi under de tidligere Forhandlinger i Aarens Løb er snart det ene og snart det andet Punkt blevet fremdraget som Hovedpunkt — skal jeg minde om Et, nemlig Affattelsen af Lovforslagets § 121, som omhandler, under hvilke Betingelser de Underordnede ere pligtige til at vise de befalede Regn paa Uærbødhed overfor deres Overmand. Affattelsen af denne Paragraf vilde dengang, dersom Loven var bleven gennemført i 1877, være bleven en saadan, at den vilde, jeg vil ikke sige være væsentlig forskjellig fra den, som nu foreslaas, thi det var den ikke, men dog vilde have faaet den Form, som maa anses for at være mindre tilfredsstillende overfor den Betragtning, som her gjøres gjældende, end den, som nu foreligger indstillet fra Flertallets Side. Den daværende Krigsminister havde nemlig dengang ligeledes til 3die Behandling stillet Forslag om, at den Passus, som udtalte, at Undermand i den Henseende kun vare forpligtede overfor Overmand, naar disse vare i Uniform, skulde udgaa. Ogsaa dette vilde altsaa være kommet til at staa i den Lov, som Folkethinget dengang vilde have givet sin Tilslutning. Jeg skal siden komme tilbage til at paavise, hvorledes denne Bestemmelse nu er affattet i en Form, som ganske vist ikke forandrer Realiteten, men som i formel Henseende dog maa siges at være ikke saa lidt mere betryggende end den oprindelige Form, hvori dette forelaa. Man

vilde fremdeles dengang ved Forslagets § 200, som ogsaa nu her atter er fremdraget, og som fra alle Sider er erkjendt som værende af en særlig stor Betydning, idet det er den Paragraf, der handler om Reglerne for den arbitrære Straffemyndighed, ubetinget ikke have opnaaet en eneste Indskrænkning i den arbitrære Straffemyndighed fra, hvad der nu er gjældende. Man vilde have faaet en delvis Uvildelse af denne Ret, forsaavidt angik Sværnet. Man vilde endvidere være bleven staaende ved den Ordning af de saafaldte Disciplinarmidlers Anvendelse, som nu finder Sted og som, saaledes som det er almindelig bekjendt, giver Anledning til de fleste Klager fra de Undergjøres Side over, at der i den Henseende vises Vilkaarlighed og finder Misbrug Sted ved visse Disciplinarmidlers Anvendelse. Saaledes vilde den Lov være kommen til at se ud, som havde resulteret af Folkethingets Forhandlinger med den daværende Krigs- og Marineminister 1877. Jeg beder ærede Medlemmer lægge vel Mærke til dette, at saa vidt strakte Folkethingets Flertal sig for at faae denne Sag gennemført, og det paa et Tidspunkt, hvor vi vel Alle kunne være enige om, at den politiske Strid stod paa sit mest brændende Hødepunkt. Derfor er det, at jeg ikke tager i Betænkning at udtale, at den Affattelse, som Flertallet nu indstiller til det høie Things Vedtagelse, ogsaa fra vort Synspunkt betraget maa anses for at være en ikke uvæsentlig Forbedring af det oprindelige Udkast, ganske bortset fra, hvad jeg for mit Vedkommende, og jeg antager ogsaa mine Meningsfæller, maa erkjende som en væsentlig Fordel, at dette Forslag fremtræder med Tilslutning fra deres Side, som navnlig repræsentere de Kommanderendes Interesse. Det vil jeg nemlig paa ingen Maade fralægge mig, at det for mig ikke vilde være et ligegyldigt Hensyn, hvorvidt Hærens Kommanderende med Tillid kunne tage en Straffelov i deres Haand og benytte den. — Blandt de Forslag, der nu her gjøres om Endringer i det oprindelige Udkast, er der en Del, som ere af meget ringe Betydning, andre derimod af større, og det skal her navnlig være mig magtpaaliggende at fremsette og udsørligere omtale de Punkter, som i Virkeligheden have en større Vægt. Der er da navnlig dette, at Forslaget gaar ud paa at indføre Bøiestrafpen som en ordinær Straf saavel ved Hæren som ved Flaaden. Denne Straf kan efter min Opfattelse egentlig ikke betragtes som nogen legemlig Straf. Forsaavidt som man ved Benævnelsen legemlig eller forporlig Straf betegner en saadan Straf, som øver Vold paa Legemet, vil Bøiestrafpen ikke kunne henføres under denne Kategori. Det er naturligvis en noget vag Grændse, der kan drages. Nogle henregne f. Ex. enhver Fængselsstraf paa Band og